

dir les coses pel seu nom, malgrat la cua de palla de molts perilli d'encendre's.

Avui com ahir, i m'atreveixo dir com demà mateix, no crec hi hagi que pugui redactar una nova ponència que no tingui per base l'esmentada del Dr. Mestres i Miquel. Com ahir, la trobo avui tan acceptable i tan fàcilment adaptable a les condicions del nostre mode de viure actual, tan oportuna per di-ho com ell mateix, que, si de mi depengués, en lloc de redactar-ne una de nova, solament tractaria d'implantar-la, això sí, amb tota la severa i rígida generalitat d'una llei, i complementant-la amb certes addicions derivades de la mateixa severitat i rigidesa amb què voldria implantar-la. Parlem-ne i amb tota calma.

No crec equivocar-me si dic que el Dr. Mestres i Miquel en redactar l'esmentada ponència no va pensar en resoldre exclusivament el problema de la vida del metge rural. El Sindicat, entitat integrada per tots els metges de Catalunya, no li ho podia demanar i ell com element creador del Sindicat no podia de bell inici treballar de cara a un sector, per bé que molt important, de l'estament mèdic. Cal només llegir amb cura i atenció la ponència publicada en el núm. 1 del BUTLLETÍ del S. de M. de C. per veure com el Dr. Mestres i Miquel no desenvolupa l'argumentació, dels VI acords amb què la condensa, en una visió fragmentària i parcial del nostre problema.

És forçós de recordar quant i per què va néixer el Sindicat. Acabada la guerra europea tothom—i l'estament mèdic potser més que cap altre—fou víctima de la crisi consecutiva al capgirament mundial que ella va determinar. La intensitat de la crisi de l'estament mèdic es manifestà més vivament, potser perquè, de molt abans de la guerra, tenia ja plantejat un problema, l'amplitud i la complexitat del qual era, és i—si no s'imposa el bon criteri—probablement serà sempre de molt difícil solució. El problema de l'estament mèdic, tot i desplegar les iniciatives i activitats degudes per tal d'endegar-lo, és un problema que cal atendre i resoldre amb la màxima cura. La seva innegable complexitat i amplitud no permet d'investir la seva resolució amb esquematitzacions i doctrinarismes. Davant el nostre problema, la nostra condició de metges ens obliga a refusar les terapèutiques simptomàtiques, sobretot, si per ha-

ver esborrat els símptomes, ens trobem privats de corregir els efectes per haver prescindit o negligit les vertaderes causes. El fet que la crisi de l'estament mèdic es manifesti més intensament en el sector rural o ciutadà no ens permet pas de concloure que hi ha una diversitat d'estaments de metges, i conseqüentment una diversitat de problemes mèdics a resoldre. S'ha parlat tan insistentment dels metges rurals, dels metges titulars, dels metges de les companyies d'assegurances, etc., que ja no és possible, gairebé, d'entendre'ns. No fa molt vaig llegir amb fonda pena—no m'amaigo de dirho—el que deia un dels capdavanters del moviment regenerador (?) dels metges pertanyents a l'ASSOCIACIÓ NACIONAL DE METGES TITULARS INSPECTORS MUNICIPALS DE SANITAT, el qual comentant el que el Dr. F. Probasta enumerava com tres grans aspiracions de l'estament mèdic—i que dit sigui apart, jo crec que no hi ha ningú que no admeti que són tres veritats inconcluses—concloïa—, és clar que mirant-ho des del punt de mira de l'ASSOCIACIÓ—amb aquestes paraules: "*té raó el Dr. Probasta? Tencn raó el metges rurals? És molt possible que tots estiguin en el que és cert, en el que és just i en el que és convenient. L'estament mèdic no té problemes comuns, aspiracions iguals, ni solucions idèntiques; problemes, aspiracions i solucions són completament diferents segons es tracti de metges de ciutat o de metges rurals.*"¹.

No. El problema de l'estament mèdic, malgrat de la seva amplitud i de la seva complexitat, no és més que un problema d'economia; un problema que tot i obeir solament i exclusiva a una sola causa presenta i ofereix una diversitat incomptable d'aspectes. I si l'afirmació resulta massa categòrica o desplaça a algú, no cal sinó estudiar amb tota cura les diferents queixes de companys de diferents sectors per veure com en última síntesi el problema no és més que d'economia; si bé amb manifestacions, repercussions i complicacions tan variades que si no hi ha un veritable sentit descobridor de la causa principal del nostre problema i no es posa la màxima atenció en resoldre'l com cal, fàcilment pot passar-nos el que ens ha passat ja i es repetirà segurament;

¹ "Médicos rurales y médicos de ciudad". Núm. 51 de *Revista Médica-Profesional*, juny de 1930.